

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΛΕΙΑ

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἱεράρχου
τῆς πόλεως ἡμῶν ἀπώλεσε σύρ-
πην τὸ "Εθνος καὶ ἡ Ἐκκλησία
ἄνδρα εὖτοχον καὶ ἐπίσκοπον δια-
κεκριμένον. Ἡ λύπη καὶ θλίψις
ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ ταύτῃ ἀ-
πώλεια τυγχάνει οὐ μόνον μεγί-
στη, ἀλλὰ καὶ γενική. Ἐπὶ τῶν
προσώπων πάντων ἄλλο οὔδε-
μίας διακρίσεως διαζωγραφίζεται
ὁ πόνος καὶ ἡ στενοχωρία διὰ
τὴν ἀπώλειαν ταύτην ἀνδρὸς
δράσαντος ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ
τῇ Ἐκκλησίᾳ

Εὐγενὴς καταγωγή, διακε-
κριμένη ἀνατροφή, λιμπρὸι οἰ-
κογενεαὶ καὶ παραδόσεις, ἐξυπνὸς
εὐφυΐα καὶ οἷονα διαπερσφωτὰν
τὴν εἰχρυσὴν προσοπκότητα,
τὸν ἀλαμάντινον χαρακτήρα,
τὴν εὐγενὴ φυσιογνωμίαν, ἥτις
ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀπώλετο.
Λίαν προστηκόντως θά χαρακτη-
ρίσῃ τις τὸν ἄνδρα, ἐὰν ὡς κύ-
ριον αὐτοῦ γνώσῃ τὴν εἰχρυσὴν τὸ ἀ-
καταπόνητον καὶ δραστήριον, ὅ-
περ ἀέκρινεν αὐτόν, καθ' ὅλον
τὸν βίον. Κατεδείκνυε δὲ ταύτην
τὴν ἐνεργητικότητα οὐχὶ εἰς ὠ-
ρισμένον μόνον κύκλον, ἀλλὰ
πρὸς πάντα ἀνεξαίρετως τὰς
διευθύνσεις.

Ἦτο ἐξοχος θεολόγος μεταξὺ
τῶν θεολογούντων, ἦτο ἀρίστως
πολιτικολόγος καὶ κοινωνιολό-
γος, ἦτο ἐξάίσιος ποιητής καὶ
λογογράφος, ἦτο θαυμάσιος καὶ
συναρπάζων ἐν ταῖς συναλλαττο-
φαῖς. Αὐτὸς πρῶστατο πάντοτε
ἐν παντί. Εἶχε τὴν ἀξίωσιν, ἀλλ’
εἶχε καὶ τὴν δύναμιν, εἶχε καὶ
τὴν ἐλανότητα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ
ἀποβαίνει αὐτὸς ἰθὺς καὶ τὸ
κέντρον τῆς συζητήσεως καὶ ἀ-
ναστροφῆς. Εἶχε καὶ δύναμιν νὰ
ἐξαναγκάζη πάντας νὰ στρέφον-
ται κεκνηστές πρὸς αὐτὸν, νὰ
συναρπάξῃ καὶ μεταρσιῇ αὐτοὺς
νὰ παιδεύουν καὶ ψυχαγωγῇ

Ἄλλὰ τοιαύτην, ἔξοχον καὶ
διακεκριμένην θέτιν ἐκείνητο τοῦ
μόνον ἐν τῷ στενῷ τῶν φίλων
καὶ τῶν γνωστῶν αὐτοῦ κύκλῳ,
ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συζητήσεσι
ταῖς ἐχούσαις χαρακτῆρα γενι-
κώτερον καὶ ἀναφερομέναις εἰς
ζητήματα σπουδαιότατα καὶ
ζωτικώτατα. Ἐξεπροσώπει καὶ
ἐμόρφου αἰείποτε ἰδίαν γνώμην.
Διηγίνωστε μετὰ καταπληκτι-
κῆς ταχύτητος τὸ ὁρῶν, ἐξέφρα-

ξε τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ἀπροκαλύ-
 πτως καὶ προσεπάθει εἶπε δι' ἐ-
 πιστολῶν, εἶπε διὰ δημοσιογραφη-
 μάτων, εἶπε διὰ τῶν συζητήσε-
 σεων νὰ ἐπιβίβη αὐτῇ καὶ νὰ
 ἀποτρέψῃ ἀπὸ οὐκ εὐημερίας καὶ ἐ-
 πιανδύσου ὁδοῦ.

Θλ ἡ τῶ ἀντικειμένης ἐντροφικῆς
ἐξουχίας καὶ μηημεῖον ἀθροισ-
τικῆς πολυτελείας ὁρίσται· τοῦ ἀν-
δρός καὶ τῆς ἀμειβήτου αὐτοῦ
καλλιλογικῆς καὶ ὑψηλοῦς περ-
τογράφου δεινότητος, ἐκ ἀπλη-
τίετο τόλμης ἐκ τῶν ἐπιτολῶν
αὐτοῦ καὶ αὐτῶν ἐστὶ τῶν ὅλως
ἰδιωτικῶν χαρακτηριστικῶν φερουσῶν.
Δι' αὐτῶν θλ ἐδεικνύετο ὁ ἀνὴρ
ἐν τῷ φωτὶ τῆς πραγματικότη-
τος. Ὡν αὐταῖς αὐτὸς ἀντικατο-
πρίκει καὶ σίονει αὐτοβιογραφί-
αυτὸν. Δι' αὐτῶν θλ ἐξέτιματο
ἐτι μᾶλλον ὁ ἀνὴρ καὶ θλ ἐθελού-
ζετο τοσεύμενός τῆς καρδίας, τοῦ
ψυχλοῦ τῶν ἰδεῶν, τὸ ἀντικειμε-
νὸν καὶ εὐταταῖς τοῦ χαρακτηρισ-
τικῆς. Ἡ συλλογὴ καὶ δημοσίευσ-
αὐτῶν καὶ τὸν ἀνδρὰ θλ ἀνεδεί-
κνυε, ἀλλὰ καὶ τὴν νεωτέραν
πτωγὴν ἡμῶν φιλολογίαν θλ ἐ-
πλουτίζε. Δὲν γνωρίζομεν οὐδένα,
τῶν νεωτέρων λογογράφων δυνά-
μενον νὰ ἀρθῇ εἰς το ὕψος τῆς
περὶ τὸ γράφειν δεινότητος τοῦ
εὐγενοῦς ἀργεσιώου.

Καὶ ὁμοῦς ἡ ἐπιβάλλουσα καὶ
γλυκεῖα ἅλα φυσιογνωμία ἀπέ-
θανεν ἐν μέσῳ διακρύων καὶ στε-
ναγμῶν, φέρονσα τὸν πόνον ἐν τῇ
καρδίᾳ καὶ τὸ δίκαιον παράπονον
εἰς τὰ χεῖλη· Ἡθελε, ἐπιθύρει, ἡ
ἐύατο νὰ ὁράσῃ ἐν εὐρύτερῳ κύ-
κλῳ, νὰ ἀπιδράτῃ ἐπωφελέστε-
ρον ἐπὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς Ἐκ-
κλησίας. Ἡθελε, εἶχε διακαῆ
πῦρον νὰ ἴδῃ τοὺς ὀρίζοντας τῆς
ἐνεργείας αὐτοῦ εὐρυνημένους καὶ
τάς ἰδέας αὐτοῦ εὐρύτερον διαδι-
δομένας. Ἐπεθύρει, ἐπόθει νὰ
μὴ ἀποθάνῃ πρὶν ἢ ἴδῃ τοὺς ἀ-
χιστοὺς ταύτην τὴν ἐνδύμυχον
αὐτοῦ εὐχὴν, τοῦτον τὸν διακαῆ
αὐτὸν πῦρον πληροῦμενον.

Καὶ ὅλως ἡ σκληρὰ εἰσαγμέ-
νη καὶ ἐν τούτῳ δὲν ᾔθελε νά ἐ-
κκαποικήτῃ τὰς εὐρεῖς τάξεις
τοῦ Διονυσίου. Ἡθόλιετο μῖτος
καὶ φθόνον κατ' αὐτοῦ Ἡθελε
ταχύτερον, ταχύτερον νά τὸν ἀ-
ρραπάσῃ. Ἐφθόνηι τὴν ὄζαν του
ἐμίσει τὸ μεγαλεῖόν του. Ἐφθό-
νει τὴν λαμπρότητά του, ἐμίσει

το μεγαλοπρεπές του. Και ὁ φθό-
νος αὐτῆς κορένεται ὁ διάστηλος
ὅστις ἐκλείπει, ἄφατον ὕπην
πρὸ ἐνὼν καὶ κενὸν δυσαναπλή-
ρωτον ἐρχαταλείπων.

Τὸ γενὸν τοῦτο πάντες ἰσχυροῦ
LEU

ἀείποτε θύ διατηρῶμεν
τὴν μνήμην ἡμῶν τῇ εὐχῇ καὶ
ἐπιπροσέπουσαν, τῇ κατὰ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

ΟΙ ΕΚΦΩΝΗΘΕΝΤΕΣ ΛΟΓΟΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀπὸ πολλῶν— πλεον τῶν τριᾶ-
κοντα— ἡμερῶν ὃν ἀνέμνηστος ἐπίσκο-
πος ἡμῶν ἠθροῖν σοβαρῶς ὁπωσδή-
ποτε, ἐξ ἑλκους τῶν ἐντερων ἀλλὰ
πάντες ἡλπίζον ὅτι ὁ Θεὸς ἢ ἀρεῖδε-
το τῆς ζωῆς του καὶ ὁ δὲν ὅλ' ἐπτέρει
τὴν ἐκκλησίαν Ἰεράρχου ὑπερέχοντι
καὶ τοῖς ἔθνοις πατριώτου ἀκραίονος
καὶ ἐμνησμένου.

Δυστυχῶς, οὕτε τὰ πρῶτα τῆς ἐπι-
 τήμης, οὕτε τῶν οἰκείων του ἡ στομα-
 τή, οὕτε τῆς Κοινωνίας μας ἐλονήθη-
 ναι ἡ ἀγάπη καὶ αἱ δερθεὶς ἐγχοσαν
 τὴν συγχρότῃσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἑσῃ
 καὶ ὁ Ἐπίσκοπος ἡρώων Διονύσιος ὁ
 μεγαλοπρεπὴς Ἀρχιερεὺς, ὁ μέγας
 πατριώτης, ὁ ἐκνευτισμένος ποιητής,
 ὁ δεινὸς ἀγορευτής, ὁ ὑπέρβουτος Ἱεράρ-
 χης μετέστη πρὸς Κύριον τὴν πρω-
 τὴν μεταμετάνοικτιον ὥραν τῆς Κυ-
 ριακῆς.

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Ὁ νεκρὸς τοῦ ἀλήτου μνήμης
Ἀρχιερέως μετεφέρθη μετ' ὀλίγου εἰς
τὴν Ἑκκλησίαν· οἱ δὲ κώδιες πενθί-
μως ἤχοντες ἀνέγκηλλον εἰς τὴν
πόλιν τὴν ἀπαισίαν τῆς ἀνεπανορθώ-
του ὁπωλεία, εἰδέναι.

Βασιλῆος, ἀσυνήθε; εἰληκρινέ;
κατέλαθε τοὺς κατοίκους οἷτινες περι-
λῦποι μὲ τὰ θάκρυα εἰς τοὺς ὀρθαλ-
μοὺς ἔσπενδον ὅπως ἀπασθῶσι τὸ
ὕστατον τὴν χεῖρα τοῦ Μεγάλου Νεκ-
ροῦ.

Τὸ προσκίνημα διήρκεσεν ὅλην
τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας καὶ ὁ ἱερεὺς
τῆς Ἑλλησπίας θέλων διαρκῶς ἀντὶ-
χεῖ τοῦ λυγμοῦ τῶν προπερχομένων
εἰσινεὶς ἄλλοις ἔσπευον ἔπειτα ἀποτί-
σασαι τὸν ἀρριθούμενον σιβατμόν εἰς
τὸν κατεστάντον Ἀσχιροῦ.

Π μεγαλπρέπεια καὶ τὸ ἐπιθλη-
τικὸν τοῦ βλάμματος τοῦ Διονυσίου
εἶναι ἐξαρκεσθῆναι, καὶ εἰς τὴν σεβασ-
τικὴν μορφήν τοῦ νεκροῦ ἀντανακλά-
το ἡ ἀγαθότης· τῆς ἐκφυγούσης ψυ-
χῆς· τοῦ καὶ ἡ γαλήνη τῆς ἀναπε-
ταμένης συνειδήσεως.

Οι κούρνες ήσαν σκαρπίζοντες
εἰς τὸν ἄερα τοῦς πενθίμους τῶν ἡρώων
τὸ πένθος αὐτῶν, ἡ λύπη ἐπὶ τῇ
μεγάλῃ συμφορᾷ ἐπιτείνεται καὶ ἡ
πόλις θνῆσκει πρὸς τόπον εἰς ὃν θεο-
κνηνία μεγάλῃ ἐκτόρησε τὴν ἀπελπι-
σάντα καὶ τῇ ἀπόγνωσιν.

πλήττουσαν καὶ γοητεύουσαν ἀ-
ριστοτεχνικὴν φυσιογνωμίαν καὶ
προσωπικότητα τοῦ Διονυσίου.

Ἡ «Δράστις» συμμετέχουσα
εὐκρινῶς μεθ' ὁλοκλήρου τῆς
Κοινωνίας μας, εἰς τὸ βαθύ πέ-
θος τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀλήστου
μνήμης Ἐπισκόπου, ἀπευθύνει
αὐτῇ τὰ εὐλόγη καὶ εὐκρινῆ
τῆς συλλυπητή εἰ.

Η ΑΓΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΕΣΤΑΣ ΕΠΙΡΧΙΑΣ

ΕΣΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ἀλέσως μετὰ τὸ ἐπελθὼν μοιραί-
ον τέλος ὁ ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος
αἰδισιμώτατος κ. Ἰάκωβος Πλουμῆς
δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τοὺς Ἱερεῖς τοῦ
Νομοῦ, τοὺς ἠγορευμένους τῶν Μο-
νῶν, ἀνγγέλλειν αὐτοῖς τὴν ὀλιβερὰν
εἰδητήν καὶ τοὺς προσεκάλει ὅπως πα-
ραλαμβάνοντες τὰ Ἱερά των ἁμφια-
προσέλθωσιν καὶ παρέμβεθῶσιν εἰς
τὴν κηδείαν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ

Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τοῦ ὀλιβεροῦ συμβάντος εἰς Χανιά ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπεράσισεν ὅπως ἡ κηδεία γινηθῇ δημοσίᾳ δαπάνῃ, κατατεθῇ στέφανος εἰς τὴν σωρὸν τοῦ ἀειμνήτου Ἱεράρχου, ἐκφρασθῶσι τὰ συλλειπηθέντα αὐτῆς εἰς τὴν Οἰκογένειαν τοῦ μετανάστου καὶ ἀποδοθῶσι τι αὐτῷ ὑποστράτηγου εἰς τὸν νεκρὸν.

Τὴν ἀπόφασίν τῆς ταύτης ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ διεβίβασε τηλεγραφικῶς πρὸς τὴν Νομαρχίαν,

Ο ΛΗΜΟΣ — ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας τὸ Δη-
μοτικὸν Συμβούλιον Ρεθύμνης ἐκτά-
κτως συνελθὼν ἐξέδωκε τὸ κάτωθι
ψήφισμα:

Τὸ Δημοτ. Συμβούλιον τοῦ Δήμου
τῆς Πόλεως Ρεθύμνης:

Συνεδριόν εις ἑκτακτον συνεδριον
ἐν τῇ αἰθούρῃ τοῦ Δημαρχιακοῦ Κα-
ταστήματος σήμερον τὴν 14 Τουνίου
1910 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 11
π. μ. παρόντος καὶ τοῦ Δημάρχου
τοῦ Δήμου τῆς πόλεως Ρεθύμνης
Σαπφὸς Κληρυκῆ.

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν
τὴν ὀλιγοτάτην ἀγγελίαν τοῦ θανά-
του τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου
Ρεθυμνίης Κυροῦ Διονυσίου Καστρινό-
γιαννάκη.

Ἀποστολὴν

Τὸ δὲ κ. Δημάρχου προτείναντος
τὴν συμματορίην τοῦ Δήμου τῆς πό-
λεως Ρεθύμνης εἰς τὸ πένθος ἐπὶ τῇ
ἀπώλειᾳ ταύτῃ.

α.) Ὁ καταήμερον τοῦ Δήμου Ρεθύ-
μνης πένθος

